

Úrnap kápolnák

Talán egy nép sem ünnepli nagyobb pompával és tisztelettel Úrnapját, mint a német. Németek lakta falvaink szinte versenyeznek egymással abban, ki nyújtja a tőle telhető legszebbet és legjobbbat ezen az ünnepen. Ebben a „versenyben” azonban ez a szép nagyközség, Budaörs vezet.

Most is nagyszerűen kezdődik Budaörsön Úrnapja ünnepe. Érdeklődők százai érkeztek a fővárosból ebbe a sváb faluba, hogy szépérzékiüket kielégítsék. Közöttük olyanokat is, akiket a sors a városba sodort. Honvágygal szívükben érkeztek ők, de nem azért, hogy egy színjátékon mulassanak, hanem azért, hogy egy megindító dráma láthatatlan résztvevőivé váljanak. Azért, ha csak egy pár órára is, de csendes békeességgel a szívükben, újra eggyé tartozónak érzék magukat az övéikkel.

Az utcákat csodálatosan feldíszítették. Erdők, mezők és kertek adták hozzá virágaikat és a virágaikból ilatozó, színes szőnyeget szóttek. Királyok királyának szóló ez, aki ezen a napon áldást osztva vonul végig a faluban. Liliomok és búzavirágok, kék és fehér – népünk kedvenc színei és virágai. Hasonlóan a liliomokhoz és a búzavirágokhoz, kéken és fehérben sétáltak a fiatal leányok. Ez a legtisztább és legszebb, amit népünk az Úristennek felajánlhat. Derék fiatal emberek virágsokrokkal a kalapjukon, puskával a vállukon, mint lövészek, a legtisztéletreméltóbb férfiak. Egy csodálatos ének csendült fel, fúvószenekarok zendítettek rá, a harangok zúgtak, puskák ropogtak, mozsárágyúk durrogtak, a pap magasba emelte az Oltáriszentséget,

és népünk imádkozott, régi német egyházi dalokat énekelte. Egy mámoros szép hódolat a legnagyobb és legszentebb előtt mindazzal, amit a természet, a művészet, a hagyomány és szívünk jámborsága nyújtani tud! Egy lángoló misztikum, ami az élő hitből és az évszázadokban gyökerező tradíciókból született!

Hiszen szándékosan vagy akarattal nem tettünk egy lépést sem, nem mozdultunk, nem hagyta el sem szó, sem hang az ajkainkat és hangszereinket. Mindez szilárd és drága örökségünk, amelyet generációk óta, dédszüleink és őseink hagytak ránk. A főváros – egy világváros – kapujában fekszik egy falu; egy régi, magjában még egészséges és tősgyökeres sváb falu, évszázadok óta! És elpusztíthatatlan! Igen, amíg létének két egymásra épülő talpköve: a hit és a hagyomány, így együtt még fennáll, addig elpusztíthatatlan. Ha bukik az egyik, az magával rántja a másikat is, és így, az istenáldotta faluból csupán egy istentelen, sivár előváros lesz.

Szelleme óvja meg Budaörsöt, minden hű sváb lakos és hithű keresztény ember büszkeségét; azt a falut, amely Úrnapja ünnepén izzik és sugárzik!

Így írta le dr. Bleyer Jakab, kisebbségi miniszter, egyetemi professzor – a magyarországi németiség előharcosa – benyomásait a budaörsi úrnap ünnepéről.

(Újságcikk a „Sonntagsblatt” című újságból: Úrnapja Budaörsön. Schwabe B. tollából, 1925. június 26-án, Budapesten)